

[Aksel Larsen.]

er gjort, de vanskeligheder, man har mødt — der kunne give anledning til, at ministeren kom med en sådan redegørelse.

Finansministeren (Kampmann): Jeg kan sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at jeg har overvejet denne tanke. Det ærede medlem spørger her om noget; jeg svarer på hans spørgsmål, og svaret viser, at der ikke er afgørende vanskeligheder på dette punkt — men det er rigtigt, at der i pressen er fremkommet, skal vi sige en del mistænkeliggørelse af det arbejde, der foregår på Risø, og da de fleste af de oplysninger, der er fremsat, er urigtige — jeg kan bare nævne en meddelelse for nyelig om, at man ville afbrænde et hus derude som led i en civilforsvarsøvelse, medens det faktiske forhold var det, at man havde sagt nej til det; det blev fremstillet, som om man havde sagt ja — kan det måske være rimeligt at redegøre nærmere for en række af disse forhold og dermed placere det dygtige arbejde, der er udført på Risø, på rette måde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *A. Lynge* til ministeren for Grønland:

„Hvor langt er man i ministeriet for Grønland fremme med forberedelserne til en minelov for Grønland?“

A. Lynge: Jeg ved, at man i Grønlandsministeriet arbejder med forberedelser til et forslag til en minelov for Grønland. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister for Grønland, hvor langt man nu er fremme hermed.

Den danske stat ejer Grønlands undergrund, og alt, hvad der eventuelt bliver fundet af værdier og mineraler, tilhører staten. Staten har da også i tidens løb gjort et godt stykke arbejde og ofret betydelige beløb både for at finde værdier og for at foretage almindelige geologiske undersøgelser, der eventuelt kunne have fund af mineraler til følge. Men Grønland er jo et stort land. Alene den af indlandsisen udekkede del er af størrelse som Norge, så det tager tid med arbejdet. I geologisk-faglige kredse siger man, at vi er ca. 75 år

bagud med hensyn til geologiske undersøgelser i sammenligning med f. eks. Sverige og Canada. Store dele af indlandet og kysten er aldrig betrådt af menneskefod.

Grønland ligger geologisk set således, at der er chancer for at finde mineraler og malme af værdi. Der er også blevet fundet en del i tidens løb, ikke mindst af grønlandere. Alene kryolitten har betydet adskillige hundrede millioner kroner i indtægt for Danmark. Men derudover er der kun fundet lidt i forhold til landets størrelse. Jeg tror, at dette ikke mindst skyldes, at der intet er, som opmunterer det private initiativ til at være med til at finde mineraler som i andre lande. For når der intet er, der lokker hverken den indfødte befolkning eller andre, som eventuelt kunne have interesse heri i kraft af finderens ret eller som en økonomisk fordel i en eller anden henseende, hvorfor skulle man så ulejlige sig med at søge værdier eller melde et fund?

Vi bør derfor efter min mening have en minelov, der opmunterer også den private til at være med til at finde mineralerne; og en sådan lov bør vi have snarest muligt, fordi forsinkelse kan betyde tab af økonomisk vinding både for Grønland og Danmark.

Jeg henviser til, at mange lande nu har sådanne minelove, som har betydet et incitament til at iværksætte energisk søgen efter værdifulde mineraler. Jeg behøver derimod ikke — for alle ved det — at henvise til, hvad en minedrift har betydet og stadig betyder for andre landes økonomi, også for et naboland, hvis geologiske opbygning ligner Grønlands.

Endvidere vil jeg mene, at vi i selve Grønland ved undervisning, udgivelser og udstillinger bør søge at udvide kendskabet til mineralerne i klippelandet Grønland.

Ministeren for Grønland (Lindberg): I anledning af det ærede medlems spørgsmål skal jeg indledningsvis bemærke, at der allerede i en lang årrække har eksisteret en grønlandsk minelovgivning, idet man nemlig ved kongelig anordning af 27. april 1955 fastsatte, at der for Grønlands vedkommende kan meddeles koncessioner på grønlandske mineraler; sådanne bevillinger må dog ikke stride imod grundsætningerne i lov nr. 27 af 19. februar 1932 om efterforskning og